

ΛΟΡΕΝ ΚΕΪΤ

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΤΗΣ ΣΕΙΡΑΣ ΑΓΓΕΛΟΙ

ΟΣ ΚΑΤΑΡΡΑΚΤΗΣ

ΒΙΒΛΙΟ ΙΙ

Ο ΚΑΤΑΡΡΑΚΤΗΣ

ΒΙΒΛΙΟ ΙΙ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: WATERFALL
Από τις Εκδόσεις DELACORTE PRESS, Νέα Υόρκη 2014
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ο καταρράκτης**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Lauren Kate
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Μαίρη Γραμμένου
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ: Έλπη Κυργιοπούλου
ΠΡΟΣΑΡΜΟΓΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Δημήτρης Χαροκόπος
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ελένη Σταυροπούλου

© Lauren Kate, 2014
© Εικονογράφησης εξωφύλλου: Colin Anderson, 2013
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2015

Πρώτη έκδοση: Μάιος 2015

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-1123-1
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-1124-8

Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά
και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr • www.psychogios.gr

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr • www.psychogios.gr

ΛΟΡΕΝ ΚΕΪΤ

Ο
ΚΑΤΑΡΡΑΚΤΗΣ

ΒΙΒΛΙΟ ΙΙ

Μετάφραση: Μαίρη Γραμμένου

Στη Βενετία

*Είναι ευχάριστο να σκέφτεσαι ότι το βάρος του
ωκεανού και η βαρύτητα του νοήματος μπορεί
να συνδέονται κατά κάποιον τρόπο.*

ΤΖΟ ΓΟΥΝΤΕΡΟΘ,
Το Βάρος του Ριφθέντος

ΤΟ ΤΡΙΤΟ ΔΑΚΡΥ

Εκλαψε ο ουρανός. Η θλίψη κατέκλυσε τη γη.

Η Στάρλινγκ άνοιξε το στόμα της για να πιάσει τις σταγόνες της βροχής που έπεφταν μέσα από την τρύπα στον κλοιό της. Το διαφανές άδυτο των Σποροφορέων είχε στηθεί πάνω από τη φωτιά σαν άνετο αντίσκηνο κατασκηνωτή. Άφηνε έξω τον κατακλυσμό, εκτός από μια μικρή σπή στην κορυφή του, που χρησίμευε για να φεύγει η κάπνα και να εισρέει ένα δείγμα της βροχής.

Στάλες έβρεξαν τη γλώσσα της Στάρλινγκ. Ήταν αλμυρές.

Η Στάρλινγκ γεύτηκε πανάρχαια ξεριζωμένα δέντρα, ωκεανούς που διεκδικούσαν την ξηρά. Γεύτηκε μαύρο νερό στις ακτογραμμές, κόλπους να έχουν καταποντιστεί. Μαραμένα αγριολούλουδα, ξερές ορεινές περιοχές, τα πάντα δηλητηριασμένα από την αριμύρα. Ένα εκατομμύριο κουφάρια σε αποσύνθεση.

Τα δάκρυα της Γιουρίκα το είχαν κάνει αυτό... και περισσότερα.

Η Στάρλινγκ πλατάγισε τα χείλη της αναζητώντας και κάτι άλλο στη βροχή. Σφάλισε τα μάτια της και γύρισε τη σταγόνα πάνω κάτω στη γλώσσα της όπως ο σομελιέ που κάνει γευσίγνωσία στο κρασί. Ακόμα δεν είχε γευτεί ατλαντίνειες σπειρές να κεντούν τον ουρανό. Δεν είχε γευτεί τις άκρες του Άτλαντα, του Απόλυτου Κακού.

Αυτό ήταν καλό μα και παράδοξο συνάμα. Τα δάκρυα

που έχυσε το κορίτσι με τη Γραμμή των Δακρύων ήταν γραφτό να αναστήσουν τη χαμένη Ατλαντίδα. Το να εμποδίσουν το κύλισμα εκείνων των δακρύων ήταν ανέκαθεν ο μοναδικός σκοπός των Σποροφορέων.

Είχαν αποτύχει.

Και τι είχε συμβεί; Η πλημμύρα ήταν εδώ, μα πού ήταν ο άρχοντάς της; Η Γιουρίκα είχε επαναφέρει το άλογο αλλά όχι τον αναβάτη του. Η Γραμμή των Δακρύων παρεκτράπη; Κάτι πήγε στραβά, με θετική έκβαση;

Η Στάρλινγκ έσκυψε πάνω από τη φωτιά και μελέτησε εντατικά τους ναυτικούς χάρτες της. Οι σταγόνες της βροχής κυλούσαν πάνω στα τοιχώματα του κλοιού, εντείνοντας τη ζεστασιά και τη λαμπρότητα του εσωτερικού χώρου, όπου αναδυόταν η μυρωδιά της σιτρονέλας. Αν η Στάρλινγκ ήταν κάποια άλλη, θα είχε χαλαρώσει παρέα με ένα βιβλίο και μια κούπα ζεστό κακάο, αφήνοντας τη βροχή να τη νανουρίσει.

Αν η Στάρλινγκ ήταν κάποια άλλη, τα γηρατειά θα την είχαν αφανίσει χιλιετίες πριν.

Ήταν μεσάνυχτα στο Εθνικό Δάσος του Κίσατσι στην κεντρική Λουιζιάνα. Η Στάρλινγκ περιμένε τους υπόλοιπους από το μεσημέρι. Ήξερε ότι θα έρχονταν, μολοντί δεν είχαν μιλήσει γι' αυτή την τοποθεσία. Το κορίτσι είχε κλάψει τελείως αναπάντεχα. Ο κατακλυσμός της σκόρπισε αιφνίδια τους Σποροφορείς σε αυτό τον άθλιο νέο βαλτότοπο, χωρίς να έχουν το περιθώριο του χρόνου να ανασυνταχθούν. Όμως, εδώ ήταν ο τόπος που θα συνέβαινε.

Το προηγούμενο βράδυ, πριν από τα κλάματα της Γιουρίκα, αυτή η τοποθεσία απείχε εκατόν πενήντα μίλια από τον Κόλπο. Τώρα ήταν ένα κομμάτι εξαφανιζόμενης ακτογραμμής. Ο βάλτος –οι όχθες του, οι χωματόδρομοί του, οι αγέρωχες βελανιδιές, τα κέντρα διασκέδασης, οι προπολεμικές επαύλεις και τα φορητά– είχε ενταφιαστεί σε μια θάλασσα εγωιστικών δακρύων.

Και κάπου εκεί έξω κολυμπούσε ο Άντερ, βαθιά ερωτευμένος με το κορίτσι που το είχε κάνει αυτό. Αγανάκτηση έπνιγε τη Στάρλινγκ όταν συλλογιζόταν την προδοσία του αγοριού.

Πέρα από τη λάμψη της φωτιάς, μέσα στη βροχή, μια μορφή ξεπρόβαλε από το δάσος. Ο Κριτίας ήταν περιβεβλημένος με τον κλοιό του, που ήταν στενός σαν αδιάβροχο πάνω του. Ο Κριτίας ήταν δυσδιάκριτος στα μάτια όλων εκτός από των Σποροφορέων. Της Στάρλινγκ τής φάνηκε κοντύτερος. Ήξερε τι σκέψεις περνούσαν από το μυαλό του:

Τι πήγε στραβά; Πού είναι ο Άτλας; Πώς και είμαστε ακόμα ζωντανοί;

Φτάνοντας στην άκρη του κλοιού της Στάρλινγκ, ο Κριτίας κοντοστάθηκε. Και οι δυο τους προετοιμάστηκαν ψυχολογικά για το βίαιο χτύπημα που θα πυροδοτούνταν από το σμίξιμο των κλοιών τους.

Η ένωσή τους ήταν πολύ έντονη, σαν να χτύπησε κεραυνός. Η Στάρλινγκ σταύρωσε τα μπράτσα της για να αντέξει τη θύελλα· ο Κριτίας έκλεισε τα μάτια του και τρέκλισε προς τα εμπρός. Τα μαλλιά της ορθώθηκαν σαν ιστός αράχνης πάνω στο κρανίο της· οι παρειές του κυμάτισαν σαν σημαίες.

Η Στάρλινγκ παρατήρησε αυτά τα διόλου κολακευτικά χαρακτηριστικά στον Κριτία, κι έπειτα τον είδε να παρατηρεί τα ίδια σε εκείνην. Καθησύχασε τον εαυτό της με τη σκέψη ότι οι Σποροφορείς γερνούσαν μονάχα όταν ένιωθαν τρυφερότητα.

«Η Βενετία χάθηκε», είπε η Στάρλινγκ καθώς ο Κριτίας ξέσταινε τα χέρια του μπροστά στη φωτιά. Είχε συντονίσει τα μηνύματα που είχε αντλήσει από τους γευστικούς κάλυκες της με τους χάρτες της. «Επίσης, το μεγαλύτερο μέρος του Μανχάταν, ο Κόλπος στο σύνολό του...»

«Περιμένε τους άλλους», τη διέκοψε ο Κριτίας γνέφοντας προς το σκοτάδι. «Έχουν φτάσει».

Η Χόρα ερχόταν προς το μέρος τους από τα ανατολικά, ο

Αλβίονας από τα δυτικά, ενώ η καταιγίδα εξοστρακίζόταν πάνω στους κλοιούς τους. Πλησίασαν τον προστατευτικό κλοιό της Στάρλινγκ και ζάρωσαν για μια στιγμή καθώς προετοιμάστηκαν για τη δυσάρεστη είσοδο. Όταν πια ο κλοιός της Στάρλινγκ τούς είχε απορροφήσει, η Χόρα απέστρεψε το βλέμμα της και η Στάρλινγκ κατάλαβε ότι η εξαδέλφη της δεν ήθελε να ριψοκινδυνέψει αισθήματα νοσταλγίας ή συγκίνησης. Δεν ήθελε να ρισκάρει να βιώσει το συναίσθημα. Με αυτό τον τρόπο είχε καταφέρει να ζήσει χιλιάδες χρόνια, χωρίς να δείχνει εξωτερικά ούτε να νιώθει μεγαλύτερη από μια θνητή μεσήλικη.

«Η Στάρλινγκ καταγράφει τις χαμένες στεριές», δήλωσε ο Κριτίας.

«Δεν έχει σημασία». Ο Αλβίονας κάθισε. Τα ασημένια μαλλιά του ήταν μούσκεμα και το άλλοτε φροντισμένο γκριζό κοστούμι του τώρα ήταν σκισμένο και λερωμένο με λάσπες.

«Ένα εκατομμύριο θάνατοι δεν έχουν σημασία;» ρώτησε μεγαλόφωνα ο Κριτίας. «Δεν είδες την καταστροφή από τα δάκρυά της καθώς ταξίδευες ως εδώ; Εσύ πάντα έλεγες ότι ήμασταν οι προστάτες του Ζωντανού Κόσμου.»

«Αυτό που έχει σημασία τώρα πια είναι ο Άτλας!»

Η Στάρλινγκ χαμήλωσε το βλέμμα, ενοχλημένη από το ξέσπασμα του Αλβίονα, παρότι συμεριζόταν τα νεύρα του. Επί χιλιετίες οι Σποροφορείς πάλευαν να αποτρέψουν την άνοδο ενός εχθρού που δεν είχαν ανταμώσει ποτέ με σάρκα και οστά. Για καιρό υπέφεραν από τις προβολές του φριχτού μυαλού του.

Φυλακισμένος στη βυθισμένη νηνεμία του Κοιμώμενου Κόσμου, ο Άτλας και το βασιλείο του δε γέρασαν ποτέ, ούτε πέθαναν. Αν αναβίωνε η Ατλαντίδα, οι υπήκοοί της θα επανέρχονταν στη ζωή ίδιοι και απaráλλαχτοι όπως ήταν όταν το νησί τους καταποντίστηκε. Ο Άτλας θα ήταν ένα εικοσάχρονο παλικάρι, στο ζενίθ της ρώμης του. Με την Επάνοδο θα ξεκινούσε γι' αυτόν ο χρόνος πάλι.

Θα ήταν ελεύθερος πια να επιδιώξει την Πλήρωση.

Όμως, μέχρι να αναστηθεί η Ατλαντίδα, το μοναδικό πράγμα που αναδευόταν στον Κοιμισμένο Κόσμο ήταν αρρωστημένα μυαλά που μηχανεύονταν ραδιουργίες. Ανά τους αιώνες το μυαλό του Άτλαντα είχε πραγματοποιήσει πολλά σκοτεινά ταξίδια στον Ζωντανό Κόσμο. Όποτε ένα κορίτσι πληρούσε τις προϋποθέσεις της Γραμμής των Δακρύων, το μυαλό του Άτλαντα επιδίωκε να βρεθεί κοντά της, να αντλήσει δάκρυα από τα μάτια της, τα οποία θα αποκαθιστούσαν το βασίλειό του. Τώρα βρισκόταν μέσα στον φίλο της κοπέλας, τον Μπρουκς.

Οι Σποροφορείς ήταν οι μόνοι που αναγνώριζαν τον Άτλαντα κάθε φορά που καταλάμβανε το σώμα ενός ανθρώπου προσφιλούς στο κορίτσι με τη Γραμμή των Δακρύων. Ο Άτλας δεν τα είχε καταφέρει ποτέ – εν μέρει επειδή οι Σποροφορείς είχαν δολοφονήσει τριάντα έξι κορίτσια με τη Γραμμή των Δακρύων προτού προλάβει εκείνος να τους αποσπάσει δάκρυα. Παρ' όλα αυτά, καθεμιά από τις επισκέψεις του έφερνε την εφιαλτική μοχθηρία του στον Ζωντανό Κόσμο.

«Όλοι μας θυμόμαστε τα ίδια ζοφερά πράγματα», πήρε τον λόγο ο Αλβίνος. «Εάν το μυαλό του Άτλαντα ήταν τόσο καταστροφικό μέσα στα σώματα άλλων, προκαλώντας πολέμους και δολοφονώντας αθώους, φανταστείτε το κορμί και το μυαλό του ενωμένα, στον κόσμο μας. Φανταστείτε τι θα συμβεί εάν επιτύχει την Πλήρωση».

«Τότε λοιπόν», παρενέβη ο Κριτίας, «πού βρίσκεται; Τι περιμένει;»

«Δεν έχω ιδέα». Ο Αλβίνος έσφιξε τη γροθιά του πάνω από τη φωτιά ώσπου η μυρωδιά καμένης σάρκας τον προέτρεψε να τη μετακινήσει. «Ήμασταν όλοι εκεί. Την είδαμε να κλαίει!»

Η Στάρλινγκ έφερε στον νου της εκείνο το πρωινό. Όταν τα δάκρυα της Γιουρίκα είχαν κυλήσει, η λύπη της είχε φανεί

απύθμενη, λες και δε θα σταματούσε ποτέ. Είχε φανεί ότι κάθε χυμένο δάκρυ δεκαπλασίαζε τη ζημιά στον κόσμο.

«Για μια στιγμή», αναφώνησε. «Όταν οι προϋποθέσεις της προφητείας της πληρούνταν, τρία δάκρυα θα έπρεπε να τρέξουν».

«Η κοπέλα ήταν κουρέλι». Ο Αλβίονας παρενέβη. Κανείς δεν έπαιρνε τη Στάρλινγκ στα σοβαρά. «Προφανώς τα τρία απαιτούμενα δάκρυα χύθηκαν».

«Και πολλά ακόμη». Η Χόρα κοίταξε ψηλά τη βροχή.

Ο Κριτίας έξιψε τα ασημιά γένια στο σαγόνι του. «Είμαστε βέβαιοι;»

Ακολούθησε παύση, και ένας κεραυνός. Βροχή εισχώρησε μέσα από την οπή του προστατευτικού κλοιού.

«Ένα δάκρυ θα κόψει το δέρμα του Κόσμου των Ζωντανών». Ο Κριτίας έψαλε ήρεμα τον στίχο από τα Χρονικά, όπως τον διέδωσε ο προπάτοράς τους ο Λιάντερ. «Αυτό είναι το δάκρυ που θα ξεκινούσε τον κατακλυσμό».

«Ένα δεύτερο θα ποτίσει εσωτερικά τις ρίζες της Γης».

Η Στάρλινγκ γεύτηκε την εξάπλωση του θαλάσσιου πυθμένα. Ήξερε ότι το δεύτερο δάκρυ είχε χυθεί.

Αλλά τι είχε απογίνει το τρίτο, το βασικότερο δάκρυ;

«Ένα τρίτο θα ξυπνήσει τον Κοιμώμενο Κόσμο και θα επιτρέψει στα παλαιά βασίλεια να αναγεννηθούν», έψαλαν εν χορώ και οι τέσσερις Σποροφορείς. Αυτό ήταν το δάκρυ με τη μεγαλύτερη σημασία. Αυτό ήταν το δάκρυ που θα ανάσταινε τον Άτλαντα.

Η Στάρλινγκ κοίταξε τους υπόλοιπους. «Το τρίτο δάκρυ κύλησε στη γη ή όχι;»

«Κάτι θα το εγκλώβισε», μουρμούρισε ο Αλβίονας. «Η κεραυνόπετρα, οι παλάμες της...»

«Ο Άντερ». Ο Κριτίας τον έκοψε.

Η φωνή του Αλβίονα βγήκε νευριασμένη. «Ακόμα και αν σκέφτηκε να το πιάσει, δε θα ήξερε τι να το κάνει».

«Μαζί της βρίσκεται τώρα, όχι μ' εμάς», είπε η Χόρα. «Εάν το τρίτο δάκρυ κύλησε και εγκλωβίστηκε, ο Άντερ ελέγχει το πεπρωμένο του. Το αγόρι δε γνωρίζει ότι η Γραμμή των Δακρύων συνδέεται με έναν κύκλο της σελήνης. Δε θα είναι προετοιμασμένος για τον Άτλαντα, ο οποίος δε θα σταματήσει μπροστά σε τίποτα για να πάρει το τρίτο δάκρυ πριν από την επόμενη πανσέληνο».

«Στάρλινγκ», είπε κοφτά ο Αλβίονας. «Πού πήρε ο άνεμος τον Άντερ και τη Γιουρίκα;»

Η Στάρλινγκ ανίχνευσε με τη γλώσσα της, μασούλησε και κατάπие, ρεύτηκε σιγανά. «Το κορίτσι προστατεύεται από την πέτρα. Μόλις που καταφέρνω να τη γευτώ, αλλά πιστεύω ότι ο Άντερ ταξιδεύει ανατολικά».

«Είναι ολοφάνερο πού έχει πάει», είπε η Χόρα «και ποιον έχει πάει να βρει. Πέρα από εμάς, μονάχα ένας γνωρίζει τις απαντήσεις που αναζητούν ο Άντερ και η Γιουρίκα».

Ο Αλβίονας αγριοκοίταξε τη φωτιά. Στην επόμενη εκπνοή του, οι φλόγες διπλασιάστηκαν σε μέγεθος.

«Συγχωρέστε με». Εισέπνευσε ελαφρά για να δαμάσει τη φωτιά. «Όσο σκέφτομαι τον Σόλωνα...» Έδειξε τα δόντια του, έπνιξε κάτι κακό. «Εντάξει είμαι».

Η Στάρλινγκ δεν είχε ακούσει το όνομα του χαμένου Σποροφορέα να μνημονεύεται εδώ και πολλά χρόνια.

«Μα ο Σόλων χάθηκε», παρατήρησε. «Όσο και αν έψαξε ο Αλβίονας, δεν τον βρήκε».

«Ίσως ο Άντερ να ψάξει καλύτερα», αποκριθήκε ο Κριτίας.

Ο Αλβίονας γράπωσε τον Κριτία από τον λαιμό, τον ανασήκωσε από το έδαφος και τον κράτησε πάνω από τη φωτιά. «Λες να μην έψαχνα τον Σόλωνα από την ώρα που εξαφανίστηκε; Θα δεχόμουν να γεράσω εκατό χρόνια με αντάλλαγμα να τον βρω».

Ο Κριτίας κλοτσούσε τον αέρα. Ο Αλβίονας τον ελευθέρωσε. Έσιαξαν τα ρούχα τους.

«Ήρεμα, Αλβίονα», πήρε τον λόγο η Χόρα. «Μην υποκύπτεις σε παλιές αντιζηλίες. Ο Άντερ και η Γιουρίκα θα αναγκαστούν να ανέβουν για αέρα κάποτε. Η Στάρλινγκ θα ανιχνεύσει την τοποθεσία τους».

«Το ερώτημα είναι», είπε ο Κριτίας, «μήπως ο Άτλας ανακαλύψει την τοποθεσία τους πρώτος. Μέσα στο σώμα του Μπρουκς, έχει τρόπους να αποσπάσει τη Γιουρίκα».

Ο ουρανός άστραφτε ολόγυρα από τον προστατευτικό κλοιό. Το νερό έγλειφε τους αστραγάλους των Σποροφορέων.

«Πρέπει να βρούμε έναν τρόπο να κερδίσουμε το πλεονέκτημα». Ο Αλβίονας κοίταζε άγρια τη φωτιά. «Τίποτα δεν είναι τόσο πανίσχυρο όσο τα δάκρυά της. Δε γίνεται να είναι ο Άντερ ο κάτοχος μιας τέτοιας δύναμης. Δεν είναι σαν εμάς».

«Ας εστιάσουμε την προσοχή μας σε όσα γνωρίζουμε», τόνισε η Χόρα. «Ξέρουμε ότι ο Άντερ έχει πει στη Γιουρίκα ότι εάν ένας Σποροφορέας πεθάνει, τότε όλοι οι Σποροφορείς πεθαίνουν».

Η Στάρλινγκ έγνεψε καταφατικά. Αυτή ήταν η αλήθεια.

«Ξέρουμε ότι ο Άντερ την προστατεύει από εμάς χρησιμοποιώντας την αρτεμισία μας, η οποία θα μας αφάνιζε εάν την εισπνέαμε». Η Χόρα γρατσούνισε ελαφρώς τα χείλη με τα δάχτυλά της. «Η Γιουρίκα δε θα χρησιμοποιήσει την αρτεμισία. Αγαπάει υπερβολικά τον Άντερ για να τον σκοτώσει».

«Σήμερα τον αγαπάει», παρατήρησε ο Κριτίας. «Υπάρχει κάτι πιο ευμετάβλητο από τα αισθήματα μιας έφηβης».

«Τον αγαπάει». Η Στάρλινγκ σούφρωσε τα χείλη της. «Οι δυο τους είναι ερωτευμένοι. Το γεύομαι στον άνεμο ολόγυρα από τη βροχή».

«Καλό αυτό». Η Χόρα ξεφύσηξε.

«Πώς είναι δυνατόν να είναι καλός ο έρωτας;» Η Στάρλινγκ ήταν έκπληκτη.

«Μόνο αν αγαπήσεις πληγώνεσαι. Ο πόνος της καρδιάς φέρνει δάκρυα».

«Ένα δάκρυ ακόμα να χτυπήσει τη γη και η Ατλαντίδα θα αναδυθεί», τόνισε η Στάρλινγκ.

«Ναι, αλλά εάν εμείς γινόμαστε οι κυρίαρχοι των δακρύων της Γιουρίκα προτού τη βρει ο Άτλας;» Η Χόρα άφησε την ερώτηση να σταλάξει στο μυαλό των υπολοίπων.

Ένα χαμόγελο τρεμόπαιξε στο πρόσωπο του Αλβίονα. «Ο Άτλας θα μας είχε ανάγκη για να ολοκληρώσει την αναβίωση».

«Θα μας έβρισκε εξαιρετικά πολύτιμους», δήλωσε η Χόρα.

Η Στάρλινγκ τίναξε ένα κομμάτι λάσπης από μια πτυχή του φορέματός της. «Προτείνεις να συμμαχήσουμε με τον Άτλαντα;»

«Πιστεύω ότι η Χόρα προτείνει να εκβιάσουμε τον Μοχθηρό Άρχοντα». Ο Κριτίας γέλασε.

«Πες το όπως θες», έκανε η Χόρα. «Είναι ένα σχέδιο. Εντοπίζουμε τον Άντερ, παίρνουμε στην κατοχή μας τα όποια δάκρυα. Ίσως να παραγάγουμε και άλλα. Και τότε τα χρησιμοποιούμε για να δελεάσουμε τον Άτλαντα, που θα ευχαριστήσει εμάς για το υπέρτατο δώρο της ελευθερίας του».

Κεραυνός αναστάτωσε τη γη. Μαύρος καπνός βγήκε στριφογυριστός από το άνοιγμα του κλοιού.

«Είσαι παλαβή», της πέταξε ο Κριτίας.

«Είναι ιδιοφυΐα», είπε ο Αλβίονας.

«Φοβάμαι», ψέλλισε η Στάρλινγκ.

«Ο φόβος είναι για τους αποτυχημένους». Η Χόρα σκάλισε τη φωτιά με ένα βρεγμένο ξύλο. «Πόσο καιρό έχουμε μέχρι την πανσέληνο;»

«Δέκα νύχτες», απάντησε η Στάρλινγκ.

«Αρκετός χρόνος» –ο Αλβίονας χαμογέλασε αυτάρεσκα ατενίζοντας μακριά– «για να αλλάξουν τα πάντα με την τελευταία λέξη».

ΣΤΕΡΙΑ ΕΝ ΟΨΕΙ

Η ασημένια επιφάνεια του ωκεανού χόρευε πάνω από το κεφάλι της Γιουρίκα. Τα πόδια της κουνιόνταν προς τα εκεί –η παρόρμηση να βγει από το νερό ήταν ακαταμάχητη–, μα η κοπέλα συγκρατήθηκε.

Εδώ δεν ήταν ο ζεστός Κόλπος Βερμίλιον. Η Γιουρίκα κολυπούσε μέσα σε μια διάφανη σφαίρα σε έναν σκοτεινό, χαοτικό ωκεανό στην άλλη μεριά του κόσμου. Η σφαίρα και το ταξίδι που είχε πραγματοποιήσει εκείνη στο εσωτερικό της ήταν εφικτά χάρη στο μενταγιόν με την κεραινόπετρα που φορούσε στον λαιμό της. Η Γιουρίκα είχε κληρονομήσει την κεραινόπετρα όταν η μητέρα της, η Νταϊάνα, πέθανε, αλλά μόλις πρόσφατα είχε ανακαλύψει τη μαγεία της: όταν φορούσε το μενταγιόν κάτω από το νερό, μια σφαίρα φούσκωνε ολόγυρά της.

Ο λόγος που η θωράκιση της κεραινόπετρας την περιέβαλλε τώρα τρώμαζε τη Γιουρίκα. Είχε κάνει το ένα και μοναδικό πράγμα που δεν έπρεπε να κάνει ποτέ. Είχε κλάψει.

Είχε μεγαλώσει γνωρίζοντας ότι τα δάκρυα ήταν απαγορευμένα, προδοσία απέναντι στην Νταϊάνα, η οποία την είχε χαστουκίσει την τελευταία φορά που αυτή είχε κλάψει, πριν από οκτώ χρόνια, όταν ήταν εννιά ετών και οι γονείς της χώρισαν.

Ποτέ μα ποτέ δε θα ξανακλάψεις.

Όμως, η Νταϊάνα δεν της είχε πει ποτέ για ποιο λόγο.

Όσοι έφυγε από τη ζωή, στέλνοντας τη Γιουρίκα σε μια αναζήτηση απαντήσεων. Η κοπέλα ανακάλυψε ότι τα δάκρυα που δεν έχυνε συνδέονταν με έναν κόσμο παγιδευμένο κάτω από τον ωκεανό. Εάν αυτός ο Κοιμώμενος Κόσμος αναδυόταν, θα κατέστρεφε τον Ζωντανό Κόσμο, τον κόσμο της, τον οποίο μάθαινε να αγαπά.

Η Γιουρίκα δεν μπορούσε να εμποδίσει όσα επακολούθησαν. Είχε μπει στην αυλή του σπιτιού της για να βρει τα τετράχρονα ετεροθαλή αδέρφια της, τον Ουίλιαμ και την Κλερ, χτυπημένα και φιμωμένα από τέρατα που αυτοαποκαλούνταν Σποροφορείς. Είχε δει με τα ίδια της τα μάτια τη δεύτερη σύζυγο του πατέρα της, τη Ρόντα, να πεθαίνει πασχίζοντας να σώσει τα δίδυμα. Είχε χάσει τον παλιότερο φίλο της, τον Μπρουκς, από μια δύναμη ακατανόητα σκοτεινή.

Τα δάκρυα ήρθαν. Η Γιουρίκα έκλαψε.

Οι ουρανοί άνοιξαν. Τα σύννεφα της καταιγίδας και ο βάλτος πίσω από το σπίτι της έσμιξαν με τη θλίψη της και εξερράγησαν. Οι πάντες και τα πάντα συμπαρασύρθηκαν σε μια άγρια, καινούρια, αρμυρή θάλασσα. Σαν από θαύμα, η κερραυνόπετρα είχε σώσει και τις ζωές των αγαπημένων της προσώπων.

Η Γιουρίκα τούς κοίταζε τώρα, έτσι όπως παρατάσσονταν δίπλα της με μια μικρή αστάθεια. Ο Ουίλιαμ και η Κλερ με τις ολίδιες πιτζάμες με τον Σούπερμαν. Ο άλλοτε σαγηνευτικός πατέρας της, ο Τρέντον, με την καρδιά τσακισμένη, να πενθεί τη σύζυγο που είχε πέσει από τον ουρανό σαν σταγόνα βροχής καμωμένη από αίμα και κόκαλα. Η φίλη της, η Κατ, την οποία ποτέ ξανά δεν είχε δει τόσο έντρομη. Και το αγόρι που με ένα του μαγικό φιλί το περασμένο βράδυ είχε γίνει από αντικείμενο πόθου ο έμπιστός της – ο Άντερ.

Η ασπίδα της Γιουρίκα τούς είχε σώσει από βέβαιο πνιγμό, όμως, ο Άντερ ήταν αυτός που τους είχε καθοδηγήσει στα πέρατα των ωκεανών, προς αυτό που υποσχέθηκε ότι

ήταν άσυλο απαραβίαστο. Ο Άντερ ήταν Σποροφορέας, μα δεν ήθελε να είναι. Είχε κόψει δεσμούς με την ανελέητη οικογένειά του και είχε στραφεί στη Γιουρίκα, παίρνοντας όρκο να τη βοηθήσει. Η ανάσα του, αποκαλούμενη Ζέφυρος, ήταν πολύ πιο ισχυρή από τον δυνατότερο άνεμο. Χάρη σε αυτήν είχαν διασχίσει τον Ατλαντικό με ασύλληπτη ταχύτητα.

Η Γιουρίκα δεν είχε ιδέα πόσο είχε διαρκέσει το ταξίδι ούτε πόσο μακριά είχαν φτάσει. Σε αυτά τα βάθη, ο ωκεανός ήταν σκοτεινός και παγωμένος, και το κινητό της Κατ, το μοναδικό που είχε κατορθώσει να περάσει μέσα στην ασπίδα, ήταν νεκρό εδώ και πάρα πολλές ώρες. Οι μόνες ενδείξεις που είχε η Γιουρίκα για το πέρασμα του χρόνου ήταν οι άσπρες ζάρες στις γωνίες των χειλιών της Κατ, το γουργούρισμα της κοιλιάς του μπαμπά, και ο χορός της Κλερ με σφιγμένα πόδια, πράγμα που σήμαινε ότι το κοριτσάκι είχε μεγάλη ανάγκη να κατουρήσει.

Ο Άντερ κατηύθυνε την ασπίδα κοντύτερα στην επιφάνεια με μερικές γερές απλωτές. Η Γιουρίκα αδημονούσε να ελευθερωθεί από αυτήν, μα συνάμα τρώμαζε στην προοπτική αυτού που θα αντάμωνε από την άλλη μεριά. Ο κόσμος είχε αλλάξει. Τα δάκρυά της τον είχαν αλλάξει. Κάτω από τον ωκεανό ήταν ασφαλείς. Πάνω από αυτόν, μπορούσαν να πνιγούν.

Η Γιουρίκα στάθηκε ακίνητη καθώς ο Άντερ απομάκρυνε τρυφερά μια τούφα μαλλιών από το μέτωπό της.

«Φτάσαμε σχεδόν», ανακοίνωσε.

Είχαν συζητήσει κιόλας με ποιον τρόπο θα έβγαιναν στη στεριά. Ο Άντερ εξήγησε ότι τα κύματα του ωκεανού ήταν ύπουλα, γι' αυτό η έξοδός τους από την ασπίδα έπρεπε να υπολογιστεί με ακρίβεια. Ο ίδιος είχε κλέψει μια ξεχωριστή άγκυρα από τους Σποροφορείς, η οποία θα γράπωνε ένα βράχο και θα τους σταθεροποιούσε – αλλά τότε έπρεπε να περάσουν μέσα από τα όρια της ασπίδας.

Η Κλερ ήταν ο άνθρωπος-κλειδί. Ενώ όλοι οι άλλοι συνά-

ντησαν αντίσταση σαν να είχαν χτυπήσει σε τοίχο, τα χεράκια της Κλερ πέρασαν μέσα από την ασπίδα όπως η πυροκαγιά μέσα από την ομίχλη. Το κοριτσάκι τεντώθηκε στις μύτες των ποδιών του, στρίβοντας τα χέρια του πάνω στην επιφάνειά της, και ζωγράφισε με το δάχτυλο μια αόρατη έξοδο. Οι καρποί της πέρασαν μέσα και έξω από την ασπίδα όπως περνούν τα φαντάσματα μέσα από πόρτες.

Χωρίς τη δύναμη της Κλερ, η ασπίδα θα έσκαγε σαν φυσαλίδα μόλις θα έβγαινε στην επιφάνεια. Στο εσωτερικό της οι άνθρωποι θα διασκορπίζονταν σαν στάχτες στη θάλασσα.

Έτσι, μόλις ο Άντερ έβρισκε έναν κατάλληλο βράχο, η Κλερ θα γινόταν ο πρωτοπόρος τους. Τα χέρια της θα περνούσαν από την ασπίδα και θα έριχναν την άγκυρα πάνω στον βράχο. Μέχρι να πατήσουν το πόδι τους στην ξηρά οι υπόλοιποι, τα χέρια της Κλερ θα παρέμεναν μέσα και έξω από την ασπίδα, διατηρώντας την ανοιχτή για το πέρασμά τους, εμποδίζοντάς τη να σκάσει στον άνεμο.

«Μην ανησυχείς καθόλου, Ουίλιαμ». Η Κλερ καθησύχασε τον αδελφό της, που ήταν κατά εννέα λεπτά μεγαλύτερος. «Είμαι μαγική».

«Το ξέρω». Ο Ουίλιαμ καθόταν στην αγκαλιά της Κατ στο διάφανο πάτωμα της ασπίδας, σουρώνοντας την πιτζάμα του. Κάτω από τα πόδια τους η θάλασσα σχημάτιζε λόφους και κοιλάδες από συντρίμια. Μαύρες λωρίδες από φύκια, όμοια με δασύτριχες γενειάδες, χτυπούσαν την ασπίδα. Κλαδιά από κοράλλια ωθούνταν στα πλευρά της.

Η Κατ αγκάλιασε τον Ουίλιαμ. Η φίλη της Γιουρίκα ήταν έξυπνη και τολμηρή. Μαζί είχαν ταξιδέψει με οτοστόπ στη Νέα Ορλεάνη. Η Κατ φορούσε τότε το πάνω μέρος ενός μπικίνι και τζιν σορτσάκι, και τραγουδούσε άσεμνα τραγούδια του Ναυτικού που της είχε μάθει ο πατέρας της. Η Γιουρίκα αντιλαμβανόταν ότι η Κατ θεωρούσε πως το σχέδιο με την Κλερ ήταν κακή ιδέα.

«Μικρό παιδί είναι μόνο», είπε η Κατ χαμηλόφωνα.

«Εκεί». Ο Άντερ έδειχνε έναν φαρδύ, πέτρινο όγκο, καλυμμένο με πεταλίδες, που υψωνόταν γύρω στα τρία μέτρα πάνω από τα κεφάλια τους. «Εκείνος».

Λευκοί αφροί ξεχύνονταν κάτω από τις σχισμές του. Η επιφάνεια του βράχου βρισκόταν πάνω από το νερό.

Το χέρι της Γιουρίκα έσμιξε με αυτό του Άντερ στην προσπάθειά τους να δώσουν ώθηση στην ασπίδα προς τα πάνω. Το νερό άλλαξε από μαύρο σε σκούρο γκριζο. Μόλις βρέθηκαν στο πιο ψηλό σημείο προτού βγουν στην επιφάνεια, η Γιουρίκα χτύπησε ελαφρά την κεραυνόπετρα και έκανε μια προσευχή στην Νταϊάνα να βγουν σώοι.

Παρόλο που μόνο η Γιουρίκα μπορούσε να σηκώσει την ασπίδα μέσα στην οποία ταξίδευαν, ο Άντερ μπορούσε να τη διατηρήσει για λίγο. Θα ήταν ο τελευταίος που θα έβγαине.

Αυτός περιεργάστηκε τη Γιουρίκα. Εκείνη χαμήλωσε το βλέμμα, ενώ αναρωτιόταν πώς να φαινόταν άραγε στα μάτια του. Η ένταση της ματιάς του της είχε προκαλέσει νευρικήτητα όταν τον είχε πρωτοσυναντήσει στον δρόμο έξω από τη Νιου Ιμπέρια. Όσπου το προηγούμενο βράδυ ο Άντερ της αποκάλυψε ότι την παρακολουθούσε επί σειρά ετών, από όταν και οι δυο τους ήταν μικρά παιδιά. Είχε προδώσει όλα όσα τον ανέθρεψαν να πιστεύει για το άτομό της. Της είπε ότι την αγαπούσε.

«Μόλις βγούμε στην επιφάνεια του ωκεανού, πρόκειται να δούμε φοβερά πράγματα», την προειδοποίησε. «Να είσαι προετοιμασμένη».

Η Γιουρίκα έγνεψε καταφατικά. Είχε νιώσει το βάρος των δακρύων της. Ήξερε ότι ο κατακλυσμός της ήταν φρικτότερος από οποιοδήποτε εφιάλτη. Εκείνη ήταν υπεύθυνη για οτιδήποτε καρδοκούσε πάνω από το νερό, και σκόπευε να εξιλεωθεί με οποιοδήποτε τίμημα.

Ο Άντερ άνοιξε το φερμουάρ του σακιδίου του και έβγαλε

από μέσα έναν ασημένιο πάσσαλο μήκους είκοσι εκατοστών με έναν δακτύλιο σαν βέρα προσαρμοσμένο στην κορυφή του. Πάτησε ένα διακόπτη που ελευθέρωσε τέσσερα γυριστά άγκιστρα από τη βάση του πασσάλου, μετατρέποντας τον σε άγκυρα. Μόλις τράβηξε τον δακτύλιο, μια λεπτή αλυσίδα από ασημένιους κρίκους αποκαλύφθηκε από την κορυφή.

Η Γιουρίκα κράτησε για μια στιγμή την παράξενη άγκυρα και εντυπωσιάστηκε από το πόσο ελαφριά ήταν. Ζύγιζε λιγότερο από μισό κιλό.

«Ωραία». Ο Ουίλιαμ άγγιξε τα αστραφτερά άγκιστρα της άγκυρας, τα οποία ήταν διχαλωτά στις άκρες και είχαν μια φολιδωτή σφυρήλατη υφή που τα έκανε να μοιάζουν με ουρά γοργόνας.

«Είναι φτιαγμένη από ορείχαλκο», άρχισε να εξηγεί ο Άντερ, «ένα αρχαίο υλικό που εξορυσσόταν στην Ατλαντίδα, ισχυρότερο από καθετί στον Ζωντανό Κόσμο. Όταν ο πρόγονός μου, ο Λιάντερ, άφησε πίσω του την Ατλαντίδα, είχε μαζί του πέντε τεμάχια από ορείχαλκο. Η οικογένειά μου τα έχει φυλάξει εδώ και χιλιετίες». Ο Άντερ χτύπησε ελαφρά το σακίδιό του, με ένα μυστηριώδες, σέξι χαμόγελο. «Μέχρι τώρα».

«Τα άλλα παιχνίδια τι είναι;» Η Κλερ στάθηκε στις μύτες των ποδιών της και έχωσε το χέρι της στο σακίδιο του Άντερ.

Αυτός τη σήκωσε στην αγκαλιά του και χαμογέλασε καθώς έκλεινε το σακίδιό του. Ακούμπησε την άγκυρα στα χέρια της. «Αυτή η άγκυρα είναι εξαιρετικά πολύτιμη. Μόλις πιαστεί στον βράχο, πρέπει να κρατηθείς από την αλυσίδα όσο πιο σφιχτά μπορείς».

Οι ορειχάλκινοι κρίκοι κουδούνισαν μέσα στις παλάμες της Κλερ. «Θα κρατήσω γερά».

«Κλερ...» Τα δάχτυλα της Γιουρίκα ξέμπλεκαν τα μαλλιά της αδελφής της, καθώς ένιωθε την ανάγκη να της δώσει να καταλάβει ότι αυτό δεν ήταν παιχνίδι. Σκέφτηκε τι θα έλεγε η Νταϊάνα. «Πιστεύω ότι είσαι πολύ γενναία».

Η Κλερ χαμογέλασε. «Γενναία και μαγική;»

Η Γιουρίκα έπνιξε την αφνίδια παρόρμηση να κλάψει και πάλι. «Γενναία και μαγική».

Ο Άντερ σήκωσε την Κλερ πάνω από το κεφάλι του. Η μικρή στήριξε τα πόδια της στους ώμους του και σήκωσε τη μαγροθιά της πρώτα, έπειτα τη δεύτερη, όπως ακριβώς της είχε υποδείξει. Τα δάχτυλά της πέρασαν μέσα από την ασπίδα της κεραυνόπετρας και εκσφενδόνισε την άγκυρα προς τον βράχο. Η Γιουρίκα παρακολούθησε την ορειχάλκινη άγκυρα να τινάζεται προς τα πάνω και να εξαφανίζεται. Έστερα η αλυσίδα τεντώθηκε και η ασπίδα τραντάχτηκε σαν ιστός αράχνης χτυπημένος από συσκευή αυτόματου ποτίσματος. Ωστόσο, δεν άφησε να μπει νερό, ούτε έσπασε.

Ο Άντερ τράβηξε την αλυσίδα. «Τέλεια». Συνέχισε να τραβάει, μαζεύοντας περισσότερη αλυσίδα στο εσωτερικό της ασπίδας, και έτσι τους ανέβασε κοντύτερα στην επιφάνεια της θάλασσας. Όταν απείχαν μερικά εκατοστά από τα μαγισμένα κύματα, φώναξε: «Πάμε! Πάμε!»

Η Γιουρίκα πιάστηκε αμέσως από τους λείους και κρούους κρίκους της αλυσίδας. Προσπέρασε την Κλερ και βάλθηκε να σκαρφαλώνει.

Η ευκινησία της την εξέπληξε. Η αδρεναλίνη κυλούσε άφθονη μέσα στα χέρια της, ποτάμι ορμητικό. Μόλις πέρασε το όριο της ασπίδας, η επιφάνεια του ωκεανού ήταν ακριβώς από πάνω της. Η Γιουρίκα μπήκε μέσα στον χαλασμό.

Ήταν εκκωφαντικά. Ήταν ένα ταξίδι μέσα στη ραγισμένη της καρδιά. Κάθε λύπη, κάθε ίχνος θυμού που είχε νιώσει ποτέ εκφραζόταν μέσα σε αυτή τη νεροποντή. Τρυπούσε το κορμί της σαν σφαίρες από χίλιους μάταιους πολέμους. Έσφιξε τα δόντια της και γεύτηκε την αλμύρα.

Οι άνεμοι φυσούσαν δυνατά από τα ανατολικά. Τα δάχτυλα της Γιουρίκα γλίστρησαν και ύστερα γαντζώθηκαν στην παγωμένη αλυσίδα καθώς πήγαινε προς τον βράχο.

«Κράτα γερά, Κλερ!» προσπάθησε να φωνάξει στην αδελφή της, μα το στόμα της γέμισε με αλμυρό νερό.

Ακούμπησε το πιγούνι της πάνω στο στήθος και συνέχισε να προχωράει ακάθεκτη, γεμάτη πρωτόγνωρη δύναμη και αποφασιστικότητα.

«Μόνο αυτό μπορείς να κάνεις;» φώναξε, γεμάτη πόνο.

Δεν κατάφερε να δει πέρα από τον κατακλυσμό, όμως, διαισθανόταν ότι μονάχα πλημμύρα υπήρχε. Ήταν άραγε δυνατόν να μείνει γραπωμένη η Κλερ μέσα σε τέτοια φουρτούνα; Η Γιουρίκα φαντάστηκε τον χαμό των τελευταίων ανθρώπων που αγαπούσε μέσα στα βάθη των ωκεανών, και τα ψάρια να τσιμπούν τα μάτια τους. Ένωσε ένα σφίξιμο στον λαιμό. Γλίστρησε κάμποσους πόντους στην αλυσίδα. Το νερό τώρα της έφτανε ως το στήθος.

Με κάποιον τρόπο, τα δάχτυλά της βρήκαν την κορυφή του βράχου και γραπώθηκαν. Συλλογίστηκε τον Μπρουκς, τον κολλητό της από την κοιλιά των μανάδων τους, το γειτονάκι της διπλανής πόρτας στα παιδικά χρόνια της, το αγόρι που την προκαλούσε να γίνεται πιο ενδιαφέρον άτομο τα τελευταία δεκαεπτά χρόνια. Πού να βρισκόταν; Την τελευταία φορά που τον είχε δει ήταν ένας παφλασμός στον ωκεανό. Ο Μπρουκς είχε βουτήξει όταν τα δίδυμα είχαν πέσει από το ιστιοπλοϊκό σκάφος του στη θάλασσα. Δεν ήταν ο εαυτός του. Ήταν... Η Γιουρίκα δεν μπορούσε να χωνέψει τι ήταν πλέον ο Μπρουκς. Της έλειπε ο παλιός Μπρουκς. Σχεδόν άκουγε τη συρτή φωνή του στο ιδιόλεκτο των βάλτων να ψιθυρίζει στο καλό αυτί της, τονώνοντας το ηθικό της: *Σαν να σκαρφάλωνεις σε δέντρο, Σουπιά.*

Η Γιουρίκα φαντάστηκε ότι ο παγωμένος, γλιστερός βράχος ήταν ένα φιλόξενο κλαδί. Έφτυσε αρμύρα. Κραύγασε και σκαρφάλωσε.

Έχωσε τους αγκώνες της στον βράχο. Τίναξε το ένα γόνατό της στο πλάι. Ψαχούλεψε πίσω της για να βεβαιωθεί ότι

η μοβ τσάντα που περιείχε το *Βιβλίο της Αγάπης*, το άλλο τεμάχιο από την κληρονομιά της από την Νταϊάνα, ήταν ακόμα εκεί. Και πράγματι ήταν.

Είχε μεταφράσει ένα μέρος του βιβλίου με τη βοήθεια μιας γερόντισσας, της κυρίας Μπλαβάτσκι, η οποία είχε συμπεριφερθεί λες και η θλίψη της Γιουρίκα ξεχείλιζε από ελπίδα και υπόσχεση. Ίσως αυτό να ήταν η μαγεία: να κοιτάς μέσα στο σκοτάδι και να βλέπεις ένα φως που οι περισσότεροι δεν μπορούν να δουν.

Πλέον η κυρία Μπλαβάτσκι ήταν νεκρή, δολοφονημένη από τους Σποροφορείς θείους και θείες του Άντερ, όμως, όταν η Γιουρίκα στρίμωξε το βιβλίο κάτω από τον αγκώνα της, αισθάνθηκε τον μυστικισμό να την παροτρύνει να διορθώσει την κατάσταση.

Η βροχή έπεφτε με τόση ένταση που ήταν δύσκολο να κουνηθείς. Η Κλερ γαντζωνόταν στην αλυσίδα, κρατώντας την ασπίδα διαπερατή για τους υπόλοιπους. Η Γιουρίκα τίναξε το κορμί της πάνω από τον βράχο.

Βουνά εκτείνονταν εμπρός της, τυλιγμένα σε μαργαριταρένια ομίχλη. Τα γόνατά της γλίστρησαν καθώς στράφηκε και βύθισε το μπράτσο της στην ανταριασμένη θάλασσα. Αναζήτησε την παλάμη του Ουίλιαμ. Ο Άντερ θα τον ανέβαζε κοντά της.

Δαχτυλάκια ψαχούλεψαν και ύστερα άρπαξαν το χέρι της. Η λαβή του αδελφού της ήταν ανέλπιστα δυνατή. Εκείνη τραβούσε ωσότου τον έπιασε από τις μασχάλες και τον ανέβασε στην επιφάνεια. Ο Ουίλιαμ μισόκλεινε τα μάτια, πασχίζοντας να εστιάσει το βλέμμα του στην τρικυμία. Η Γιουρίκα στάθηκε από πάνω του, νιώθοντας την ανάγκη να τον προφυλάξει από τη βαρβαρότητα των δακρύων της, γνωρίζοντας πως δεν υπήρχε διαφυγή.

Η Κατ ακολούθησε. Κυριολεκτικά εκτινάχθηκε από το νερό για να προσγειωθεί στην αγκαλιά της φίλης της. Γλί-

σπρησε πάνω στον βράχο και θριαμβολόγησε, αγκαλιάζοντας τον Ουίλιαμ, αγκαλιάζοντας τη Γιουρίκα.

«Και ναι! Η Γάτα είναι εφτάψυχη!»

Το τράβηγμα του μπαμπά έμοιαζε με εκταφή. Αυτός κινούνταν αργά, λες και το να ανασηκώσει το κορμί του απαιτούσε μια δύναμη που ποτέ του δεν είχε ευχηθεί να έχει, παρότι η Γιουρίκα τον είχε επευφημήσει σε τρεις μαραθώνιους από τη γραμμή του τέρματος και τον είχε παρακολουθήσει να σηκώνει το βάρος του σε κιλά στον πάγκο άρσης βαρών στο ασφυκτικά ζεστό γκαράζ του σπιτιού τους.

Επιτέλους, η Κλερ αναδύθηκε από την επιφάνεια των κυμάτων, στην αγκαλιά του Άντερ. Κρατούσαν την ορειχάλκινη αλυσίδα. Ο άνεμος μαστίγωνε τα κορμιά τους. Η ασπίδα λαμποκοπούσε ολόγυρά τους, ώσπου τα δάχτυλα των ποδιών της Κλερ γλίστρησαν έξω από τα όριά της. Τότε διαλύθηκε, μετατράπηκε σε ομίχλη και χάθηκε. Η Γιουρίκα και η Κατ τράβηξαν τον Άντερ και την Κλερ στον βράχο.

Η βροχή χτυπούσε πάνω στην κεραυνόπετρα της Γιουρίκα, κεντώντας το κάτω μέρος του σαγονιού της. Νερό τούς ράντιζε από τον ωκεανό και τους μαστίγωνε από τον ουρανό. Ο βράχος πάνω στον οποίο στέκονταν ήταν στενός, γλιστερός, και είχε απότομη κλίση, αλλά τουλάχιστον είχαν καταφέρει να βγουν όλοι τους στην ξηρά. Τώρα είχαν ανάγκη από ένα καταφύγιο.

«Πού βρισκόμαστε;» φώναξε ο Ουίλιαμ.

«Νομίζω ότι αυτό είναι το φεγγάρι», απάντησε η Κλερ.

«Δε βρέχει στο φεγγάρι», τη διόρθωσε ο Ουίλιαμ.

«Ας κατευθυνθούμε σε ψηλότερο έδαφος», φώναξε ο Άντερ καθώς τράβηξε την άγκυρα από τον βράχο, πίεσε τον διακόπτη για να μαζευτούν τα άγκιστρά της και κατόπιν τη φύλαξε στο σακιδίό του. Έδειξε προς την ενδοχώρα, όπου η σκοτεινή υπόσχεση ενός βουνού ορθωνόταν. Η Κατ και ο μπαμπάς πήραν καθένας τους από ένα παιδί. Η Γιουρίκα παρα-

τηρούσε τις πλάτες της οικογένειάς της, καθώς αυτοί ταλαντεύονταν και γλιστρούσαν κατά μήκος των βράχων. Στη θέα των προσφιλών της προσώπων να σκουντουφλούν και να βοηθά ο ένας τον άλλον να σηκωθεί, να ταξιδεύουν προς ένα καταφύγιο που δεν ήξεραν αν πράγματι υπήρχε, μίσησε τον εαυτό της. Η ίδια τους είχε μπλέξει –όπως και όλο τον υπόλοιπο κόσμο– σε αυτό.

«Είσαι σίγουρος ότι πάμε καλά από εδώ;» φώναξε στον Άντερ, ενώ παρατηρούσε ότι ο βράχος στον οποίο είχαν φτάσει ξεμύτιζε από τη θάλασσα σαν μικρή χερσόνησος. Οπουδήποτε αλλού κι αν κοίταζε έβλεπε αφρισμένα νερά.

Για μια στιγμή το βλέμμα της Γιουρίκα περιπλανήθηκε στον ωκεανό. Άκουσε το βουητό στο αριστερό αυτί της, από το οποίο ήταν κουφή μετά το τροχαίο δυστύχημα που στοίχισε τη ζωή της Νταϊάνα. Αυτή ήταν η στάση της κατάθλιψης: η Γιουρίκα ατένιζε ευθεία μπροστά το κενό χωρίς να βλέπει τίποτα, μόνο άκουγε το μοναχικό και ατέλειωτο βουητό. Μετά τον χαμό της Νταϊάνα, είχε περάσει μήνες έτσι. Ο Μπρουκς ήταν ο μόνος που την άφηνε να μπαίνει σε αυτή τη λυπητερή αφασία και μόλις συνερχόταν την πείραζε: *Είσαι η ατραξιόν σε κλαμπ, αλλά χωρίς το κλαμπ.*

Η Γιουρίκα σκούπισε τη βροχή από το πρόσωπό της. Δεν είχε την πολυτέλεια της θλίψης πια. Ο Άντερ είχε δηλώσει ότι η ίδια μπορούσε να σταματήσει την πλημμύρα. Θα το πετύχαινε ή θα πέθαινε πάνω στην προσπάθεια. Συλλογίστηκε πόσο χρόνο να είχε στη διάθεσή της.

«Πόσο καιρό βρέχει;»

«Μία μέρα μόνο. Χθες το πρωί βρισκόμασταν στην αυλή του σπιτιού σου».

Μόλις μία μέρα πριν, δεν είχε ιδέα τι μπορούσαν να κάνουν τα δάκρυά της. Η ματιά της στυλώθηκε στον ωκεανό, που μάγιασε από τη βροχή μιας μονάχα ημέρας. Έσκυψε και κοίταξε με προσήλωση κάτι που ανεβοκατέβαινε στην επιφάνειά του.

Ήταν κεφάλι ανθρώπου.

Η Γιουρίκα ήξερε ότι θα αντίκριζε διάφορα φρικαλέα πράγματα στην επιφάνεια του νερού. Παρ' όλα αυτά, βλέποντας τι είχαν κάνει τα δάκρυά της, ένιωσε πως δεν ήταν έτοιμη. Όμως, τότε...

Το κεφάλι κουνήθηκε από τη μια πλευρά στην άλλη. Ένα ηλιοκαμένο μπράτσο τεντώθηκε έξω από το νερό. Κάποιοι κολυμπούσε. Το κεφάλι έκανε περιστροφή προς το μέρος της Γιουρίκα, πήρε άλλη μια αναπνοή και εξαφανίστηκε. Έπειτα εμφανίστηκε ξανά, ένα κορμί κινούνταν σβέλτα, αρμενίζοντας στα κύματα.

Η Γιουρίκα αναγνώρισε το μπράτσο, τους ώμους, το κεφάλι με τα σκούρα μαλλιά. Παρακολουθούσε τον Μπρουκς να κολυμπάει έως τους κυματοθραύστες από όταν οι δύο τους ήταν πιτσιρικά.

Η λογική εξαφανίστηκε. Η κατάπληξη υπερίσχυσε. Η Γιουρίκα έκανε τα χέρια της χωνί γύρω από το στόμα της, όμως, προτού ο ήχος του ονόματος του Μπρουκς βγει από τα χείλη της, ο Άντερ έσκυψε πλάι της.

«Πρέπει να φύγουμε».

Γύρισε προς το μέρος του, λάμποντας από τον ίδιο αχαλί-νωτο ενθουσιασμό που βίωνε όποτε διέσχιζε τη γραμμή του τερματισμού πρώτη. Έδειξε προς τη θάλασσα...

Ο Μπρουκς ήταν άφαντος.

«Όχι», ψιθύρισε. *Γύρινα πίσω.*

Τι χαζή! Λαχταρούσε τόσο πολύ να δει τον φίλο της, ώστε το μυαλό της τον ζωγράφισε μέσα στα κύματα.

«Μου φάνηκε ότι τον είδα», ψιθύρισε. «Ξέρω ότι είναι αδύνατον, αλλά αυτός ήταν εδώ». Ένευσε προς το μέρος του Μπρουκς άνευρα. Ήξερε πώς ακουγόταν.

Το βλέμμα του Άντερ ακολούθησε το δικό της στο σκοτεινό σημείο μέσα στα κύματα όπου είχε φανεί ο Μπρουκς. «Πρέπει να προχωρήσεις, Γιουρίκα». Μόλις εκείνη έκανε ένα μορ-

φασμό, η φωνή του μαλάκωσε. «Καλύτερα να βιαστούμε. Η οικογένειά μου θα μας ψάχνει».

«Διασχίσαμε έναν ολόκληρο ωκεανό. Πώς θα μπορούσαν να μας βρουν εδώ;»

«Η θεία μου η Στάρλινγκ μπορεί να μας γευτεί στον άνεμο. Πρέπει να φτάσουμε στη σπηλιά του Σόλωνα προτού μας εντοπίσουν».

«Μα...» Η Γιουρίκα αναζητούσε τον φίλο της στη θάλασσα.

«Ο Μπρουκς έφυγε. Το καταλαβαίνεις;»

«Καταλαβαίνω πόσο βολικό είναι για σένα να πιστέψω ότι έφυγε», του πέταξε η Γιουρίκα και άρχισε να προχωρά πίσω από την Κατ και την οικογένειά της.

Ο Άντερ την πρόφτασε και της έφραξε τον δρόμο. «Η αδυναμία σου για αυτόν είναι κάθε άλλο παρά βολική για περισσότερους ανθρώπους από εμένα. Άνθρωποι θα πεθάνουν. Ο κόσμος—»

«Άνθρωποι θα πεθάνουν αν μου λείπει ο κολλητός μου;»

Η Γιουρίκα λαχταρούσε να γυρίσει πίσω τον χρόνο, να βρεθεί στο δωμάτιό της με τα γυμνά πόδια της στηριγμένα στο κεφαλάρι του κρεβατιού. Πόσο ήθελε να μυρίσει το κερύ με άρωμα σύκο πάνω στο γραφείο της, που πάντοτε άναβε μόλις επέστρεφε από το τρέξιμο. Θα ήθελε να στέλνει γραπτά μηνύματα στον Μπρουκς για τους παράξενους λεκέδες στη γραβάτα του καθηγητή λατινικών ή να κάνει ειρωνικά σχόλια για κάποια ασήμαντη δήλωση της Μάγια Κέις. Ποτέ της δεν είχε συνειδητοποιήσει πόσο ευτυχισμένη ήταν άλλοτε, πόσο πλούσια και επιεικής υπήρξε η κατάθλιψή της.

«Είσαι ερωτευμένη μαζί του», διαπίστωσε ο Άντερ.

Η κοπέλα τον παρέκαμψε και προχώρησε. Ο Μπρουκς ήταν φίλος της. Ο Άντερ δεν είχε κανένα λόγο να ζηλεύει.

«Γιουρίκα...»

«Εσύ δεν είπες να βιαστούμε;»

«Ξέρω ότι είναι σκληρό».

Αυτό την έκανε να σταματήσει. Σκληρός ήταν ο τρόπος με τον οποίο ο κόσμος που δεν ήξερε τη Γιουρίκα αναφερόταν στον θάνατο της Νταιάνα. Την έκανε να θέλει να εξαφανίσει τη λέξη από το λεξιλόγιο. Σκληρό ήταν ένα διαγώνισμα στη χημεία. Σκληρό ήταν να κρατήσεις ένα βαρβάτο κουτσομπολιό για τον εαυτό σου. Σκληρό ήταν να τρέξεις σε ένα μαραθώνιο.

Το να αφήσεις να φύγει κάποιος που αγαπούσες δεν ήταν σκληρό. Δεν υπήρχε λέξη για αυτό, γιατί, ακόμα και αν δεν τον είχες αφήσει να φύγει, εκείνος είχε χαθεί. Η Γιουρίκα έσκυψε το κεφάλι της και ένιωσε τις σταγόνες της βροχής να γλιστρούν στην άκρη της μύτης της. Ο Άντερ δεν πρέπει να είχε βιώσει ποτέ μια τόσο μεγάλη απώλεια. Αν του είχε συμβεί, δε θα μιλούσε έτσι.

«Δεν καταλαβαίνεις».

Το είπε θέλοντας να σταματήσει τη συζήτηση, όμως, μόλις το ξεστόμισε, η Γιουρίκα άκουσε πόσο σκληρό ήταν. Αισθάνθηκε ότι πια δεν υπήρχαν λέξεις. Όλες τους ήταν εξαιρετικά ανεπαρκείς και κακές.

Ο Άντερ γύρισε απότομα προς το νερό και άφησε έναν αναστεναγμό απελπισίας. Η Γιουρίκα είδε ολοκάθαρα τον Ζέφυρο να βγαίνει από τα χείλη του Άντερ και να συντρίβεται στη θάλασσα. Ο Ζέφυρος έφτυσε ένα θεόρατο κύμα που τυλίχτηκε πάνω από τη Γιουρίκα.

Έμοιαζε με το κύμα που είχε σκοτώσει την Νταιάνα.

Η Γιουρίκα διέκρινε το βλέμμα του Άντερ και είδε την ενοχή να ανοίγει τα μάτια του διάπλατα. Εκείνος εισέπνευσε βαθιά, σαν να ήθελε να πάρει πίσω το κύμα. Μόλις αντιλήφθηκε ότι δε γινόταν, όρμησε πάνω της.

Τα ακροδάχτυλά τους αγγίχτηκαν για μια στιγμή. Τότε το κύμα πέρασε από πάνω τους και χίμηξε στην ξηρά. Η Γιουρίκα τινάχτηκε προς τα πίσω και άρχισε να στροβιλίζεται μακριά από τον Άντερ προς την αφηνιασμένη θάλασσα.

Νερό μπήκε στη μύτη της, κοπάνησε το κρανίο της, χτύπησε αλύπητα τον αυχένα της. Γεύτηκε αίμα και αρμύρα. Δεν αναγνώρισε το πνιχτό βογκητό που βγήκε από το στόμα της. Για λίγες στιγμές η Γιουρίκα έτρεχε σε ένα μονοπάτι του ουρανού. Δεν έβλεπε τίποτα. Περίμενε ότι θα πέθαινε. Ούρλιαξε για την οικογένειά της, για την Κατ, για τον Άντερ.

Όταν ξεβρόαστηκε στον βράχο, το μοναδικό πράγμα που την έκανε να καταλάβει ότι ήταν ακόμα, παραδόξως, ζωντανή ήταν η ηχώ της φωνής της μέσα στην παγωμένη, αδιάκοπη νεροποντή.

ΠΟΤΕ ΜΑ ΠΟΤΕ ΔΕ ΘΑ ΚΛΑΨΕΙΣ...

Τα δάκρυα της Γιουρικόκα έχουν πλημμυρίσει τη γη και τώρα η Ατλαντίδα έρχεται στην επιφάνεια με τον σατανικό βασιλιά της, τον Άτλαντα. Η Γιουρικόκα είναι η μόνη που μπορεί να τον σταματήσει, αλλά πρώτα πρέπει να μάθει πώς να πολεμά. Έτσι, διασχίζει τον ωκεανό μαζί με την Κατ, την οικογένειά της και τον Άντερ, ο οποίος υπόσχεται να τη βοηθήσει να βρει τον Σόλωνα, έναν αινιγματικό χαμένο Σποροφόρα, που ξέρει πώς μπορεί να ηττηθεί ο Άτλας.

Μόλις πατάει το πόδι της στη στεριά, η Γιουρικόκα δέχεται τους χλευασμούς των μαγισσών της Ατλαντίδας και πέφτει στην ενέδρα των ντόπιων, που προσπαθούν να επιβιώσουν μέσα στην καταστροφή που έχουν προκαλέσει τα δάκρυά της. Το κουράγιο της χάνεται όταν μαθαίνει από τον Σόλωνα πως το αδύνατο σημείο του Άντερ είναι ο έρωτάς του γι' αυτήν, που θα τον κάνει να γεράσει πολύ γρήγορα.

Προσπαθώντας να κατανοήσει τον σκοτεινό κόσμο που έχουν δημιουργήσει τα δάκρυά της, η Γιουρικόκα συνειδητοποιεί ότι μπορεί να βασιστεί στη δύναμή της για να νικήσει τον Άτλαντα - εκτός κι αν η ραγισμένη καρδιά της αποτελέσει το όπλο στα χέρια του για την τελική επικράτησή του.

Στο τελευταίο μέρος της διλογίας, η Γιουρικόκα έχει την ευκαιρία να σώσει τον κόσμο. Αλλά θα πρέπει να απαρνηθεί τα πάντα - ακόμα και την αγάπη.

Εκδόσεις **ΨΥΧΟΓΙΟΣ**

www.psichogios.gr

ISBN: 978-618-01-1123-1

9 786180 111231

ΚΩΔ. ΜΗΧ. ΣΗΜ.: 13793